

פעימת לב אחת.

הפוגה.

פעימת לב שנייה.

הפוגה.

האצבע רוצה ללחוץ על ההדק של ה-M24, רובה צלפים מעולה. האצבע מבקשת להשלים תנועה קשתית, לשחרר כדור אחד מהקנה. לפלוט אנרגיה קינטית, שתיבלע בתוך הגולגולת של אדם אחר. עוד לא. החוכמה היא להתאפק.

לחכות לשקט המוחלט שבין פעימת לב אחת לבאה.

הבעיה בירי צלפים היא שדווקא כאשר המטרה מסומנת בצלב הירי או בנקודת הלייזר של הכוונת, הלב של הצלף מתחיל לפעום במהירות פרועה, כאילו בלי שליטה. כאילו הצלף מתאהב פתאום בגבר ההוא, עם הסנטר העגול כמו של נקבה והמצח הגבוה, הגבר שהוא אמור תכף לחזור בכדורי 7.62 מילימטר. וכאשר הלב של הצלף מתפרע, כל האיברים שלו רועדים.

ככה שאם הצלף יורה בזמן ששריר הלב מתכווץ, הכדור יסטה ממסלולו במעט. אמנם זו סטייה מזערית, אבל כאשר המטרה עומדת מול הרובה במרחק שמונה מאות מטרים, וגם הראש שלה למשל מוטה כדי להתגונן מהשמש, הסטייה, קטנה ככל שתהיה, היא קריטית. במקום שהכדור יפגע בגולגולת, הוא יחורר פחית של שמן זית וייצור שלולית

צהובה, או שייבלע בלי להשמיע קול בשק קמח אחד. או שיתעופף אל השמים הכחולים, כמו זיקוק סיני זול שמסרב להידלק. את כל הבושות האלו כבר חוויתי בתור צלף צעיר.

החוכמה היא לנוע עם תנועת הלב, ובשבריר השנייה שבו שריר הלב מתרפה ושקט מוזר ממלא את הגוף, בכלום הקטן הזה, להניע את האצבע המורה, המונחת על ההדק, בתנועה אחת מושלמת, בלי היסוס, בלי חרטה.

הצלפים האחרים מהחטיבה לעגו תמיד להסברים המפורטים שלי, שכרכו פיזיולוגיה ואנטומיה אנושית עם תורת המתכות. הם טענו שצלף מומחה יכול להגיע ברובה הצלפים M24 למקצבים משובחים עם פיזור של 0.25 דקות הקשת, שזאת תוצאה בת-זונה לגבי סטייה זוויתית של כדור מהמטרה. זה אומר, שאם יעמוד מישו מולנו במרחק של מאתיים מטרים, צלף אמור לפזר את מקבץ הכדורים על פני המטרה בטבעת יפה, כמו סוכריות M&M בעוגת יום הולדת. לכן הם האמינו שצריך רק למצוא תנוחת שכיבה נעימה, לסמן את המטרה בכוונת ולשחרר את הכדור הראשון.

יופי, אמרתי להם. אבל במרחק היעיל-המקסימלי של ה-M24, כלומר שמונה מאות מטרים מהמטרה, עם רוח צד ומניפות של אבק צהוב, כאשר הזיעה מדביקה אותך אל משטח הבטון, שם אתה שוכב במשך שעות, עד שהמטרה יוצאת סוף-סוף מביתה, נפרדת מדמויות תמימות, שבהן אסור לך לפגוע, כמו האישה שלו, כמו הילדים, ורק אז נעמדת מול הקנה 24 אינץ', בתנאים כאלו, כל רעד לא מתוכנן של הצלף, אפילו מזערי, יגרום להחמצה.

ההסברים המפורטים שלי עייפו את כל הצלפים האחרים, אבל התוצאות הרשימו אותם.

בטחנת-קמח בחאן-יונס, ליד כיכר אל-עמאר, הורדתי בחור שרק הראש המגולח שלו בצבץ מחלון עץ מתפרק. מרחק שש מאות מטרים. בכפר סלפית, באמצע הלילה, הצלחתי להניח את כוונת הלייזר על תמים אחד, שבדיוק משך את דלי המים מהבאר והאמין שהחשכה תחביא אותו

כמו תינוק בין השדיים של אמא. מרחק מאתיים וחמישים מטרים. ובנחל רדוד, מזרחית למנזר קרנטל, הנחתי את ה-M24 על חצובת ברזל וצפיתי יום שלם אל פתחה של מערה במעלה המדרון. האוויר בער, ולמרות ששתיתי בלי הפסקה, השתן שהטלתי לתוך בקבוקי פלסטיק קטנים היה כהה. אפילו שפני הסלע, המורגלים בחום כבד, העדיפו להתחבא בין הנקיקים. רק אחרי הצהריים באה הקלה. שפני סלע יצאו בזריזות מהמחבוא ורחרחו סביבם בקדחתנות, בחיפוש אחר הטורפים המתקרבים. בכוננת הטלסקופית שלי יכולתי לראות היטב את הפרוות הקצרות ואת זיפי השפם של השפנים, כמו שיכולתי לזהות בבירור את מפרצי השיער מעל מצחו הגבוה של החשוד. גם הוא התפתה לצאת אל הקרירות הנעימה, במרחק שלוש מאות מטרים ממני, בזווית של כשישים מעלות. בשלושת האירועים, חיסלתי את המטרות בכדור בודד.

לקראת ביצוע משימה, קצין הצלפים של היחידה או קצין המודיעין היו קוראים קודם לי, לפני הלוחמים האחרים, ומוסרים לי את שם המבוקש שצריך להוריד. לפעמים הם היו מצרפים גם תצלום אוויר או קטע וידאו קצר של אזור החיסול המתוכנן שבו מתחבא לו המלוכלך. פעם אזור החיסול היה מוסך של טרקטורים, פעם לול תרנגולות, ובפעמים אחרות סתם בית עם גג שטוח או מטע של עצי זית.

ה-M24 הוא רובה כחוש וסגפני, כך אני אוהב אותו. בלי קישוטים, נקי מאביזרים מכבידים. הדגם הצבאי מבוסס על רובה הצלפים רמינגטון 700, שמשתמשים בו לציד שועלים, חוגלות, ארנבות, ואפילו אנטילופות. המעבר לדגם צבאי עשה רק טוב לכלי הנשק, ניקה אותו מגנדרנות של ציידים אזרחים.

אבל גם הצלף עצמו חייב לשמור על סגפנות ועל יעילות פשוטה, להתאים את עצמו לכלי. מרגע שניתנה לי משימת החיסול, הייתי מתנתק. לא השתתפתי בשיחות המטופשות של החיילים, בחדרים, במועדון, במקלחות הטחובות. נמנעתי גם ממשחקי מחשב אלימים, מצפייה בטלוויזיה, מאוננות, מכל אותן פעולות שהיו עלולות להפריע

לריכוז הנדרש. הייתי מסתתר בפינה חבויה ומרוקן את המחשבות בעזרת טיפול מדוקדק ברובה שלי. משמן אותו בשכבה עבה בעזרת פלנלית גסה, מעביר מטלית עדינה בחלקים הרגישים, כולל המחסנית הפנימית ומנגנון הבריה, ומנקה במכחול את כוונות הברזל הנתיקות, שנועדו לגיבוי אם כוונת הליאופרד X10 תאכזב.

בחודשים הראשונים, הסגפנות הכבידה על המוח המבולבל שלי. היא השיגה מטרה הפוכה.

פעם קראתי את וידויו של הומוסקסואל-יהודי, אשר המיר את דתו ואף נכנס למנזר, כדי להכחיד את תשוקותיו כלפי גברים. עד כדי כך היה מבולבל ואבוד. אבל דווקא גלימת הנזירים, העשויה מבד עבה ומחוספס, היא שהכשילה אותו. בכל תפילת בוקר, כאשר היה כורע על הרצפה הקרה לצד עמיתיו הנזירים, החיכוך של הבד בחלציו היה גורם לו לזקפה חזקה, לא נשלטת, ואז התגנבו גם ההזיות הארוטיות, הטמאות, אל תוך מוחו.

אותם הקשיים הופיעו אצלי. כאשר רוקנתי את התודעה מגירויים עלובים, המוח לא הפך לאיבר שקט אלא לסתם איבר ריק. ואז, המחשבות הצדדיות חדרו פנימה. לאו דווקא מיניות, למרות שיכולתי בקלות להזות את דניאלה כורעת על המיטה, מרפקיה נשענים ברכות על המזון והישבן הלבן מורם בהתרגשות, מחכה להדירה. הופיעו הזיות אחרות. למשל בריכת שחייה בצורת עדשה, ומבעד למים הצלולים נראית רצפת אריחים כחולה; טור של כוסות יין תלויות הפוכות מעל דלפק של בר; הבדים הצבעוניים של אנחיליקה, המשרתת הפרואנית של אבא. וגם מכונית הספורט BMW 23 Roadster, יצירה מופלאה, המחכה לי בצייתנות במוסך, מתנה ליום ההולדת העשרים.

אבל עם הזמן ובהדרגה למדתי להיפטר מההזיות. בהתחלה נדרש ממני מאמץ נוראי כדי להכחיד אותן, אבל אחר כך השתלטתי עליהן בקלות. וכשהמוח התרוקן, יכולתי לדמיין שוב ושוב את מעשה החיסול. תצלומי האוויר של אזור הפעולה, שהייתי מקבל מקצין המודיעין, היו בשחור-לבן ודרימדיים, אבל בהזיה יכולתי להעניק להם צבע ונפח

מציאותיים. בתצלום של המזל"ט, נגיד, נראה גג שטוח מעל מבנה בן שלוש קומות, שעליו התחבא המבוקש. אבל בהזיות שלי יכולתי להוסיף לתמונה גם פרטים אחרים, כמו מכלי מים שחורים, לשלשת של יונים ושכבת סיד סדוקה. בהזיות שלי גם יכולתי לעמעם או להבהיר את התאורה הטבעית או לשנות את הרוחב של פתח הסמטה, שממנה תגיה המטרה. ויכולתי כמובן לקרוא למטרה, להציב אותה מולי, לפגוע בה, ואז להזמין אותה לסיכוב חוזר. ככה הייתי לוכד שוב ושוב בכונת את הגבר המבוקש (מעולם לא ביקשו ממני לחסל אישה), ובתנועות קטנות ומדודות מביא את צלב הירי אל מרכז הראש או אל בית החזה. גם בהזיה השתמשתי רק בשרירי הזרוע והקפדתי לא להניע את הכתף בזמן תנועת הכונת אל המטרה.

המציאות דמתה תמיד לחזרות המנטליות. לפעמים היו שינויים קטנים: תפרחת בוערת של בוגנוויליאה אדומה מטפסת על קיר, שאני דמיינתי חשוף; גורי חתולים כחושים שהסתובבו על הגג השטוח; קרקפת מגולחת ומבריקה על ראשו של המבוקש במקום שיער מתולתל ושחור (כי כך הוא צולם בכלא הישראלי לפני כשנה). אבל השינויים הפעוטים לא קלקלו את ההכנה שלי לקראת המעשה, לקראת החיסול המדויק.

בחצי השנה הראשונה, כצלף צעיר בחטיבה, ביצעתי את כל הטעויות האפשריות. אבל למדתי מהר.

פעימת לב אחת. הפוגה. פעימת לב שנייה. וכדור אחד, 7.62, שמחורר את המטרה.

הפכתי לצלף מושלם. ברובה המסוים הזה, בטווחים של עד שמונה מאות מטרים. ללא קשר למזג האוויר או למצב הרגשי של המטרה ושל עצמי, ובהתעלמות מוחלטת מגירויים מטרידים כמו רעב, צמא, שעמום, הססנות, פחד או תשוקה מינית, שמופיעים פתאום גם בלב שוק-קצבים מצחין.

זה חטא להתהדר במושלמות. רק ההוא שלמעלה מושלם. לכן לא אמרתי זאת במילים לאף אחד, אבל הרגשתי בבירור: הפכתי לצלף

מושלם.

עד הביצוע הכושל ההוא, בכיכר אל־מנאר בשכם, סמוך לתחנת המשטרה המקומית.

מאות פעמים שחזרתי בדמיון את האירוע הזה. שוב ושוב, שנייה אחר שנייה, ועדיין לא מצאתי סיבה לסטייה המזוהה של הכדור בזווית של לפחות שלוש דקות.

התנאים היו מושלמים: האוויר היה יבש וצלול כאילו גוהץ, אף לא משב קל של רוח־צד. לא היו מכשולים ביני לבין דלת העץ הכחולה. אור שופע ורך מילא את החצר הפנימית, כאילו אלוהים מכוון את התאורה במיוחד בשבילי. גם המטרה, שהופיעה בין משקופי הדלת, היתה כבדה, אפילו שמנה, כאילו הגבר הזה לא בילה את השנה האחרונה במעבר מבוהל ממקום מסתור אחד לאחר. להפך, הוא נראה כאילו רבץ והתפטם כל השנה רק כדי שיוכל להיכנס היטב לתוך הכוונת שלי. זה היה אמור להיות ביצוע קל, כמו במטווח אימונים.

ובכל זאת, הכדור החטיא. בזווית של לפחות שלוש דקות. ואז התחיל הבלגן.